

Universitätsbibliothek Paderborn

Res Gestae Illvstrissimo-||rvm Martyrvm, Con-||fessorvm Atqve Sancta-||rvm Virginvm ...

Eorvm Praecipve, Qvae Per|| R. P. L. Surium sex Tomis compraehensae
sunt:|| et nunc restrictis verborum ambagibus ... ad ... D.|| Caesaris
Baronii Chronologiam|| digestae ac in quatuor Tomos distributae

Lippeloo, Zacharias

Coloniae, 1595

VD16 ZV 18288

S. Prosperi Aquitani Episcopi.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-43699](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-43699)

specum eius facta, sacro Christi corpore refecit. *Sacramentis*
 Quo ille summa animi & corporis demissione *Ecclesie s. I-*
 sumpto, traditaque presbytero cruce parua, quam D. *ua ante mot*
 Iohannis Baptista gratia, ad retundendos daemo- *te munitur.*
 num impetus, acceperat, tertia die post Synaxim,
 ex spelunca tenebricola caeli regiam adiit, corpore
 tantum ibi (nam ita fieri poposceat) deposito.
 Quo in loco Boriuoius monasterium sub nomine
 D. Iohannis Baptistae a se edificatum amplis pro-
 uentibus dotauit, duobusque sacerdotibus eius cu-
 ram pro tempore tradidit. Eo postea viri ad nor-
 mam D. Benedicti viuentes traducti sunt.

VITA S. PROSPERI AQUITANICI

Episcopi Regiensis, ex ea, que est per Iohannem An-
tonium Flammium Imolensem. Migravit ex hac
vita Anno Domini 466. Aduertat autem lector vi-
xisse iisdem temporibus in Gallijs alium eiusdem no-
minis Prosperum Episcopum Aurelianensem succes-
sorem S. Aniani, quem illum esse opinatur Baronius
qui subscriptus habetur Concilio Vasensi atque Car-
pentoracensi, cuius acta quidam per errorem cum
huius confundunt.

Beatus Prosper vir multiplici doctrina & san- 25. Iunij.
 ctitate insignis, ex qua vrbe quibusue parenti- *Prosper A-*
 bus ortus fuerit non satis compertum habetur. *quitandus.*
 Illud autem satis constat Aquitanum eum fuisse mira-
 que in patria futurae sanctitatis iecisse fundamenta. Cum
 enim assiduus ac diligens sacrae scripturae esset le-
 ctor quodam die ex illo loco diuinitus ei oblato,
 ubi Christus ait: Si vis perfectus esse, vade,
 vende omnia quae habes & da pauperibus & veni
 sequere.

Matth. 9.
Res suas pau-
peribus largi-
gatur.

sequere me permotus fuit, ut continuo rebus omni-
bus diuenditis & in pauperes distributis seruis e-
iam & ancillis libertate donatis, Romam se contu-
lerit; quò rerum terrenarum sarcina leuatus sibi
Christo vacare posset. Romanam sedem eo tempo-
re Leo primus vir egregia eruditione ac sanctitate
conspicuis administrabat, qui tantam ex vini san-
cti conspectu lætitiā hauit, quantam Petrus ex
Pauli aduentu hauisse legimus. Videbat enim inter
cetera, quæ lætitiā eius vehementer cumulabant,
magnum sibi tempore maxime opportuno adiuto-
rem à Deo missum, qui inualescentem quotidie ma-
gis magisque Nestorianam & Eutychanam here-
sim euertēret. Neq; enim summa de viro sancto con-
cepta fiducia sefellit.

S. Prosser
scribit con-
tra Pelagia-
nos.

Nam aduersus hæresis Pelagianæ reliquias ele-
gantissimus Catholicæ fidei defensor acerrime de-
certauit, & scriptor beati Augustini, quæ plerique
Pelagianæ hæresis fautores in vrbe Massiliensi ve-
lut maiorum sententijs aduersa calumniabantur,
egregia concertatione defendit. Exstat eius ad bea-
tum Augustinum iam senem epistola, qua breuiter
hæreticorum quærelas complectitur, atq; eiusdem
D. Augustini contra eoldem implorat auxilium:
quo tempore Hilarius Arelatensis eiusdem argu-
menti ad eundem Augustinum scripsit epistolam:
quibus responsurus Augustinus duos insigni eru-
ditione, quorum primum de Prædestinatione san-
ctorum, alterum de bono perseverantiæ conscripsit
libros. Sed & cum defuncto Augustino quidam
presbyteri non cessarent (conuenientib. nonnullis
Galliæ Episcopis) damnatis Pelagij sensibus inhæ-
rere, & apud imperios Diuum Augustinum simu-
lare quod in duobus prædictis libris multa cunctis
Christi

Christi fidelibus merito detestanda afferuisset; hi duo zelo fidei accensi Cælestinum Romanum tunc Pontificem adierunt, & querela apud eum deposita epistolam ab eo eruditissimam obtinuerunt, qua non tantum fides Catholica ex prædecessorū ipsius Cælestini Romanorum Pontificum decretis contra Pelagianos grauissimè defenditur, verum etiā ad eum prædicatur Augustinus, vt vel huic non immeritò hæc tunc præcipuus Ecclesiæ Doctõr habitus sit.

Cum autem beatus Prosper & Leonis Pontificis precibus & cælesti victus imperio Regiensis ecclesiæ cathedram ascendere debuit, ita se ad omnem virtutis perfectionem composuit, vt etiam ex ipso vultu admirabilis quidam pietatis splendor eluce- ret, qui populum in tantum eius amorem accende- bat, vt mœrorem omnem quem ex defuncti anti- stitis sui morte conceperat, protinus deponeret: ac miro cum desiderio eum exciperet, multisque no- tis egregiè cuiusdam volūtatis insitam in eum cha- ritatem demonstraret. Ipse verò summa vigilantia eorum saluti inuigilabat, ac crebris declamationi- bus, quibus nihil facundiùs aut efficacius dici pote- rat, illos ad rectam viuendi normam incitabat: quæ tamen si gratia & lepore admirabili obignatam illi facundiam condiebantur, & sanctæ scripturæ testi- monijs refertæ magnum apud populum pòdus hæ- bebant: maiorem tamen vim & auctoritatem pro- batissimi eius mores & vitæ sanctitas illis adfere- bat. Nihil enim dicebat, quod ipse viuus virtutum exemplis in se priùs non exprimeret. Erat illius pe- ctus flamma charitatis ardens, erat præsentia mitis, omnibus affabilis: seueritas verò in delinquentes ad eum temperata vt magis illos corripiens chari- tas quàm verborum asperitas moueret.

Fit Regiensis
Episcopus.

Docet ope-
re & sermone.

Cura viduarum & pupillorum.

Quid referam quanta pietate & cura pupillos & viduas prosequeretur. Non sexus, non ordo, non ætas erat in ciuitate quæ eius patrocinio non foueretur. Cumq; omnibus esset benignus, omnibus affabilis, omnibus viscera misericordiæ aperiret, suã ipse carnem vigilijs, ieiunijs, oratione ac multiplici maceratione domabat. Magno etiam charitatis impulsu finitimarum urbium antistites crebro per epistolas horrabatur, ne dignitatis suæ, ne impositi sibi oneris obliuiscerentur. Quæ quidẽ omnia tanta faciebat modestia, tanta dexteritate, vt magnam sibi apud omnes non modò suos, sed etiam alienos gratiam & amorem conciliaret, vt non aliter ac omnium parentem illum diligerent ac venerarẽtur. Et quidem cum talis ac tãtus p̄sul duos & viginti annos Sedem illam Regiensem administrasset, multisq; virtutibus adornasset, corporis viribus destitutus cū admirandã in sicã pietatis significatione ad celos migrauit. Quantum verò sui desiderium reliquerit totius ciuitatis moeror ac luctus testatus est. Vbique suspiria, vbique gemitus audiebantur, nec vllus erat lachrymis modus. Ductæ sunt deinde solẽni apparatu, ac totius populi omnium ætatum ac ordinum concursu, exequiæ: sepulcrusq; est extra urbem in templo, quod in honorem beati Apollinaris ipse consecrauerat.

Miracula ad sepulcrum eius.

Quam verò gratus Deo extiterit, & quem locū in angelicis choris adeptus sit, mira ad illius sepulcrum prodigia continuo subsecuta declarauerunt: ad quod nullus, quacūque detineretur ægritudine, frustra confugit. Claudi gressum impetrarũt, coeci visum: paralyticis cõfirmata sunt membra; ab obsessis corporibus dæmones fugati. Nemo verbis satis dignè cõsequi posset, quanto splẽdore diuinum Pont-

Pontificem suū Deus populis omnibus, ac in Ecclesia sua veluti cæleste quoddā iubar fulgere voluerit: vt se tanto foelicem Præsule a patrono Regiensis ciuitas merito dicere possit. Neque tantus ad illius sepulcrum honor ac veneratio temporis longinquitate consenuit, sed ad hoc vsque tempus perdurat ac viget, nec vllius ad id piè accedentis diuina gratia fidem ac spem irritam esse finit.

Verū quia extra vrbs muros erat sepultus & sentientibus Barbarorum bellis, quibus vexata diu fuerat Italia, frequentari ex more sepulcrum non poterat: Thomas vir vitæ ac morum sanctitate venerabilis, qui sancto Christi Antistiti in ea dignitate successerat, ne tanti Præsulis veneratio paulatim obsolesceret, simulque secundum quietem admonitus sacram ædem extruxit amplissimam: in quam sacræ transferrentur reliquiæ. Conuocatis igitur religiosorum omnium Collegijs & populo, qui frequens cõfluxit, sepulcrum vetus, in quo vsq; ad Luitprandi Longobardorū regis Christianissimi tempora quieuerat, apertum est: de quo tanta diuini odoris fragrantia effusa est, vt nulla ei aromata vel opobalsami riuuli, si per ædem fluere, comparari possent. Ita eductæ sacræ reliquiæ cum ingenti omnium plausu atque lætitia nouo sepulcro magno cum honore illatæ sunt. Vbi mira quæ plurima antedictis non dissimilia, meritis sancti Cōfessoris Deus cum omniū stupore operatus est.

VITA S. ADELBERTI CONFESSORIS
& Lemite, discipuli S. Villibrordi Episcopi. ex ea
que est per Cænobitas Medelocenses.

Beatus Egbertus cælesti afflat^o desiderio, patria Iuniij 24.
& parentibus ac cognatis relictis, studio peregrina-

Odor suauis
simus è se-
pulcro S.
Prosperi.